

Evangelí del dijous de la setmana XV de durant l'any: Jesús dona sentit al cansament

Evangelí i comentari del dijous de la setmana XV de durant l'any. “Veniu a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats”.

Mentre estiguem de camí no és possible evitar el cansament i l'angoixa. Qui camina amb el Crist, però, sap donar-los sentit espiritual i trobar descans en el Senyor.

Evangelí (Mt 11, 28-30)

Veniu a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats, i jo us faré reposar. Accepteu el meu jou i feu-vos deixebles meus, que soc mansuet i humil de cor, i la vostra ànima trobarà repòs, perquè el meu jou és suau, i la meva càrrega, lleugera.

Comentari

La Sagrada Escriptura parla sovint de la vida en termes de pelegrinatge: personalment i com a poble, caminem cap a un descans etern del qual no podem aquí gaudir-ne plenament. Tot i això, qui ens procurarà aquest descans, el Crist, camina amb nosaltres. De fet, Jesús camina “en nosaltres” i per això el descans ja és possible mentre pelegrinem, encara que no ho puguem experimentar en plenitud. La clau és adonar-nos de la presència

de Jesús als nostres cors i posar-nos a les seves mans: caminar en diàleg amb ell, compartint-hi tots els desitjos i afanys.

Poc abans de les paraules de l'evangelí d'avui, Jesús ha parlat de la necessitat de pastors bons que treballin a les messes (cf. *Mt* 9, 35-38); ha escollit els dotze apòstols i els ha donat instruccions per a la missió (cf. *Mt* 10, 1-42); ha parlat de l'actitud dels qui prediquen l'Evangelí (cf. *Mt* 11, 1-24); i ha entonat una acció de gràcies al Pare molt bella per haver volgut revelar realitats molt elevades als petits (cf. *Mt* 11, 25-27). No només produeix cansament i aclaparament el normal pelegrinar de la vida; a això s'afegeix el que comporta la missió evangelitzadora que Déu ens ha encomanat. Tot i que, de fet, tota la nostra vida cristiana és missió: no són dues coses que se'n puguin separar.

El cansament i l'aclaparament també poden venir per la manca d'escolta d'aquells als quals hem estat enviats. El Crist ens ajuda a donar sentit a aquest cansament (cf. *Col* 1, 24). També ens dona força per a fer vida pròpia l'Evangelí i transmetre'l als altres amb rectitud d'intenció. No parlem de Déu tan sols als que sabem que respondran positivament. Déu, en enviar Jeremies i Ezequiel, els va dir que molts no els escoltarien pas; ningú, però, podria dir que no hi havia hagut un profeta entre ells (cf. *Jr* 7, 27; *Ez* 2, 5).

El Crist ens va deixar amb la seva vida unes empremtes per seguir (cf. *1 Pe* 2, 21) i, en fer-ho, ha donat sentit als nostres cansaments. Ell va caminar i camina entre nosaltres, amb el seu cor mansuet i humil, com a bon pastor que no es cansa de buscar les ovelles i tenir-ne cura. Amb el cor de Jesús, el pes de la vida, sense deixar de ser feixuc, es porta

d'una altra manera. Sant Pau ho expressava així: “estic convençut que els patiments del temps present no són comparables amb la glòria futura que es manifestarà en nosaltres” (cf. *Rm* 8, 18).

Juan Luis Caballero //
susanne906 - pixabay

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelidel-dijous-de-la-setmana-xv-de-durant-
lany-jesus-dona-sentit-al-cansament/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelidel-dijous-de-la-setmana-xv-de-durant-lany-jesus-dona-sentit-al-cansament/)
(15/08/2025)